

נהרי ירון ז"ל

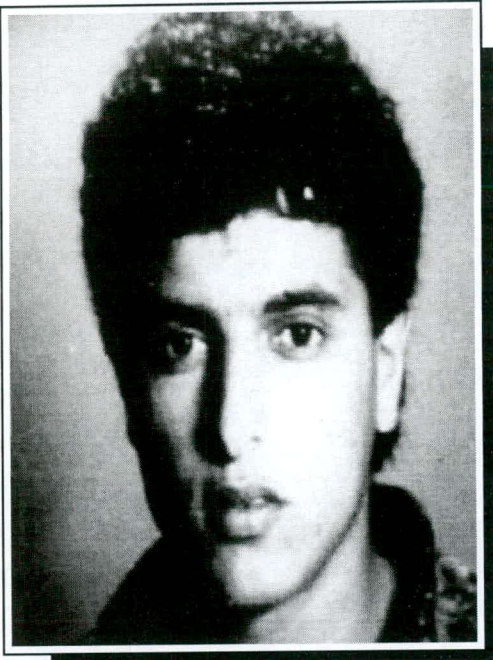
בן שרה ואהרון

נולד בחדרה

ב-ט"ו באב תשכ"ח , 9/8/1968

נפל בט"ו בסיון תש"נ , 8/6/1990

נקבר בחדרה

נהרי ירון ז"ל

בן 22 בנפלו

קורות חיים

ירון, בן שרה ואהרון, נולד בחדרה ביום ט"ו באב תשכ"ח 9.8.1968.
ירון למד בבית הספר היסודי "קפלן" בבית אליעזר בחדרה, והמשיך את לימודיו התיכוניים בבית ספר "עמל" בעיר.
התגייס לצה"ל ב-11.2.1987, שירת בצנחנים בתפקיד מש"ק מרגמות. לאחר מכן עבר קורס מ"כ רובאי 07. ירון נפצע במהלך שירותו הצבאי, פציעה אשר גרמה למותו.
ירון נפטר ביום ט"ו סיון תש"ן (8.6.1990).

ירון יקר ואהוב,

את כל הדברים שאכתוב, כולם יודעים. אבל, את האהבה שלי אליך - שמרתי לעצמי. עלם חמודות, ילד שגדל מול עיני בשכונה, והפך לאיש שלא יצא את גבולות המדינה, אבל בשבילי, היה איש עולם בנשמתו, בהבנתו, ברגישותו. על אף פער הגילים ושלבי גדילה שונים היית לי כאח ואמך כאימי.

ואני עוד זוכרת כשסיימתי מסכת לימודי במכון וינגייט הגעת לטקס הסיום עם אחותך עפרה והייתה לי הזכות לארח אותך. היית אז צעיר, בן נעורים.

במסלולי חיינו השונים לא נפגשנו הרבה, מסיבות טבעיות, אבל כשנפגשנו אצלך בבית: כל פגישה - שמחה אמיתית.

ליוויתי אותך מרחוק - מסיום התיכון וההתגייסות לצבא. ואני אמרתי לעצמי שהצבא מרוויח יהלום בשירותך הצבאי. מי חשב ומי העלה בדעתו שסיום השירות הצבאי יהיה גם סיום חיך? והרי לא הספקת לעשות כלום.

ניסית להבין את אשר עובר עליך בין האשפוזים, הטיפולים והסבל הנורא, ולא יכולתי. איך אפשר להבין?! ובתוך מחלתך עוד היה לך זמן ומחשבה לדאוג לי...

לבי שותת. אנא, סלח על כי קצרה ידי מלהושיע אותך בסבלך הנורא.

אחי, החיים ממשיכים. הילדים גדלים. המבוגרים מזדקנים. ועולם כמנהגו נוהג. ועל אף שזה נשמע נדוש, לא אוכל לשכוח אותך, כי יחיד ומיוחד הנך.

(שולי)
'עקי'

להמשיך בחיים, כמו מאום לא קרה
ולמחות בחשאי דמעה מרה.

לחייך, לצחוק ולהיות מאושרת
ולהסתיר בתוכך את זו האחרת.

להושיט את היד, לתמוך כשבוכים
כשאת בתוכך, נקרעת לגזרים.

את העבר לא לשכוח
ואת עצמך להחזיק בכוח.

כי

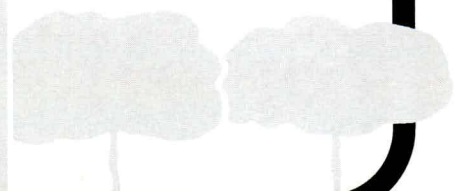
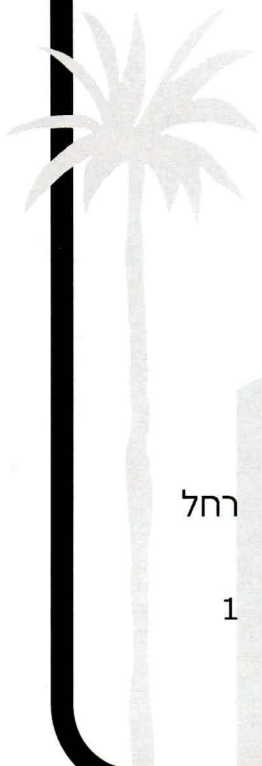
את המנגינה הזו

ואותך

קשה לשכוח.

רחל

1

לגיסי האהוב והיקר,

הכרתיך עוד שהייתה תינוק. היית לי שכן יקר. אהבתי אותך מאד. כי בהיותך תינוק היית חביב. עם השנים התחתנתי עם אחותך היקרה לך מכל והפכנו להיות גיסים.

הכבוד הלך אתך תמיד, לאורך כל הדרך, אם זה כבוד אב ואם, אח ואחות, שכן או שכנה, ילד או ילדה. אהבוך כולם. דאגת תמיד לכולם, לכל אחד ואחד. לבני משפחתך דאגת לתת מזכרת ממך - את החיוך המתוק.

לעולם לא אשכח, גיס יקר, כשיצאתי להפלגות והייתי קונה משהו לעצמי, מיד קניתי אחד נוסף, לך.

אני זוכר עוד כשהיית נער, היית חוזר מדי לילי בריצה, אל תוך הבית, מתאמן, הולך להתקלח, ולאחר מכן אומר לי ולאחותך "לילה טוב" והולך לישון.

התגייסת לצבא.

אני זוכר שביקרנו אותך בשבת הראשונה בבסיס. היה זה בשיא החורף, בבסיס בין שני הרים גבוהים, מלאים טרסות, בוץ ואבנים. את הכל לקחת בקלות, עם מורל גבוה ובעל שאיפות לצעוד קדימה. וככה, גם סיימת קורס מכי"ם. כפריבלגיה קיבלת צ'ופר - לשרת בתור סמב"צ בירוחם. אך לא מצא חן בעיניך להיפרד מכל חבריך בפלוגה, עשית מאמצים לחזור לפלוגתך ולגדודך, ולבסוף הצלחת להגשים שאיפה זו.

כאשר הפלגתי, עם אחותך ואחיינך - אשתי ובני - לתקופה של כארבעה חודשים, נפרדת מאתנו בנמל. כמה התגעגענו כולנו - אתה אלינו ואנחנו אליך. ולקראת שובנו שמענו שאושפזת בבית חולים. אך בשובנו, הגעת, חיוור, לקבל את פנינו בנמל חיפה. כחודש לאחר מכן הכרחת אותי להחליף את מכוניתך, ואמרת שאתה רוצה להלוות לי את הכסף לך, ושאחזיר לך את ההלוואה לאחר ההפלגה הבאה.

בחג הפסח חגגנו כולנו יחד. שמחנו בחג זה, קראנו יחד עם ההגדה - מתחילתה ועד סופה - ומי ידע שזה יהיה החג האחרון שנחוג יחד?

בתאריך 8.6.1990 - יום לפני יום הולדתי - לאחר 43 ימים ולילות של סבל וכאב, הלכת, לנצח.

גיס יקר, זכרך לא ימוש מלבנו, לעד. יהיה זכרך ברוך.

(רוני בר ששת)

לזכר ירון

ירון.

היית גבר יפה וחסון.

היית כמו מלאך שבא והלך.

איך חלפו השנים? איך חלפו הימים?

אנו כחולמים, לא מאמינים שהלכת

לעולמים.

אותך לא נשכח

אתה בלבנו לנצח.

עשינו הכל

והתעייפנו

להלחם נגד הגורל

לא הצלחנו.

בלעדיך העולם שומם

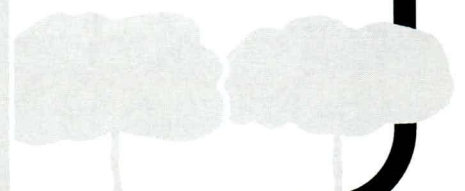
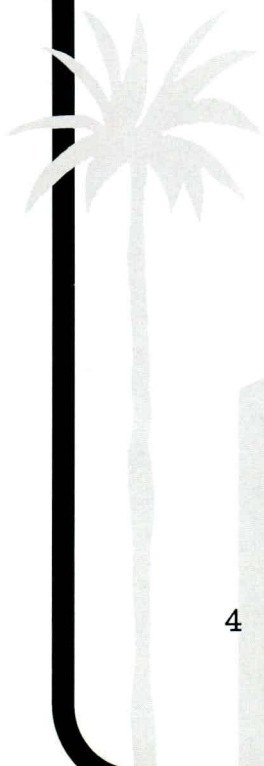
ובבית הכל דומם.

לאן שאנו פונים

אתה חסר.

חיינו שונים.

מזל שרבעי

ירון - הפרח שנקטף

סבלת כל כך קשות
שלא יבולנו זאת לראות
סבלת רבות ממכאובים וזאגות
ועתה גם האמינם נותרו בוכות

היית כמו פרח מלבלב בשן
ועתה אתה מתחתנו, כאן..
הצלנו ים של זמעות
ועוד נמשיק, בימים ובליילות

עכשיו הכל נצט
מפני שהלך לנו הטוב שבאדם.

ירון, קשה היה לראות את חבריך
נושאים ארון
ואנו כולנו, כלא מאמינים
שבפנים אתה ללא רוח חיים.

דע לך, ירון,
התפללנו רבות מאלוהים
סקצת יעזרו
אך לבסוף, למעלה עליך הוא ישמור.
אלוהים את הטוב לוקח
כך, שכל הוא יצא, ואותך ישפח.

אלוהים אליו אותך לקח
עכשיו אתה אצלנו.
נח.

שכל באהבה
בח. צלצוקי, ילד

משפחה יקרה,

אני אורית, ידידה וחברה בעבר של ירון.

לא יכולתי לדבר כל כך כי המילים נתקעו בגרון. רציתי לאמר שאני משתתפת בצערכם. קשה לי להאמין, עדיין, ולתפוס את גודל האסון.

מצטערת שיכולתי להגיע רק עכשיו ועוד יותר שלא ידעתי מה עבר על ירון בשעותיו הקשות. לו ידעתי - הייתי כנראה מגיעה אליו.

ירון היה נשמה נפלאה, והייתי מעיזה לבקש תמונה שלו שאין לי. אבל בטח את אלה אתם שומרים היום כמו אוצר, אחת לאחת. כך, שאסתפק בתמונתו בזיכרוני.

קשה, קשה להאמין.

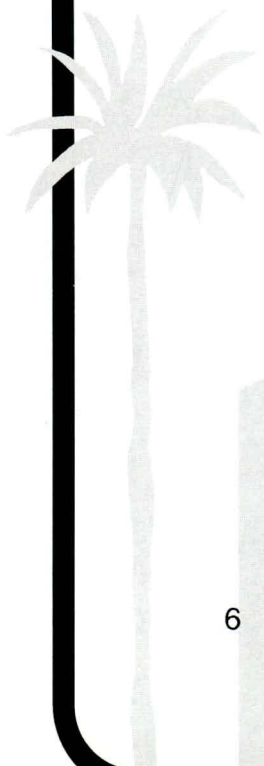
תמיד אוהב אותו כמי שהיה יפה וטוב.

מי ייתן ותנחמו משמים.

שלכם,

אורית

אימי ומשפחתי מוסרים לכם את תנחומיהם.

ירון

גם ימים רבים מאד לא ישכחו זכרך לעולם.
המוות גזל את גופך, אך נשמתך ורוחך עדיין כאן,
בלבנו, פנימה.

יחד עברנו ילדות, בגרות ובחרות.
יחד התגייסנו.

חייך שזורים בחיינו,
וזכרך חרות בעמקי נפשנו.

היית עמוד התווך, שליכד את כולנו.
היית כמו גזע - ואנחנו הענפים.

לא נמצא מספיק מילים לספר בשבחך -
חייכון, נדיב, טוב לב, נחמן, חביב ואהוב
זה ירון שלנו.

ואנחנו זכינו להימצא בחברתך, וליהנות
מנועם אישיותך ותכונותיך.

נאהבך לעולמים.

דורית.

סמי.

"ירוני" "בלונדי" כפי ששרה נהגה לקרוא לך, קשה לדבר ולכתוב במונחים של עבר, אבל כנראה שנגד הגורל אף אחד לא יכול להתחרות, ובוודאי לא אני, תמיד חבר האוהב שלך. כן, אוהב, ואני מתכוון לכך במלוא מובן המילה, ואנסה גם להסביר. אם אפשר היה לראות, כולם היו יודעים שמה שאני כותב עכשיו - זה נכון:

זוכר את הסימנים שהיו לך על הידיים, הסימנים שיצאו לך אחרי שקיבלת את מחלת הילדים, אבעבועות, חו המחלה היחידה שאני זוכר, עד לזו שבאה בסו, ואפילו לא יכלה להשאיר סימנים כדי שניזכר ונצחק ביחד. וסימן מיוחד נוסף, ירון, בוהן רגליך המצחיקה, שהציפורן נפרדת מהבשר - כן, עד לציפורן הכרתי אותך. מכף רגל ועד ראש - כל סימן, ולו הקטן שבהם - ידעתי מה הוא מסמל עבורך. ואם כבר הגעתי לראש - אז את החיוך המתוק שלך, כשהפה נפתח, מתעקם מעט ומתגלות שיניים צחורות - את זה בחיים לא אשכח.

ירון, שנים של חברות הדוקה קשה להעיף ביום אחד ולהעלימם. אמנם אתה כבר אינך, אבל הזיכרונות היפים ממך לעולם יישארו. קשה לדבר על הכל כי זה ייקח כמה שנים לספר וכמה ספרים עבים לכתוב, אבל משהו מתוך זה אני חייב לספר:

תמיד היית "ג'באר" ושנינו יודעים למה הכוונה, במילים אחרות הייתי אומר "חסון". זוכר ששיחקנו בדשא ליד החדר שלך, והרמנו אחד את השני? אני כל כך התאמצתי עד שבקושי הצלחתי להרים אותך. ואילו אתה - הרמתי אותי בהינף יד והחזקת אותי בצורה שהזכירה את "קינג קונג" המחזיק בידיו אדם. קשה להסביר כיצד היית חזק, ורק מי שמכיר אותך יודע ומבין את הכתוב כאן.

ירון, היית חבר שיודע לעשות טוב לחברים. לא אשכח שאתה היחידי שקנה לי מתנה לגיוס בצירוף ברכה "חייל של שלום". ובטירונות לא שכחת לשלוח מכתב ולעדכן אותי בכל הנעשה אתך. המכתב היה כל כך יקר לי עד כדי ששמרתי אותו עד היום, ועכשיו אני מרשה לעצמי ומתגאה להראות אותו לכולם.

ירון, אני כותב ובוכה. בוכה על כל מה שלא הצלחנו להגשים מחלומותינו, יחד: חיכינו כולנו להיות משוחררים מהצבא, לעבוד, להרוויח כסף, לנסוע לחו"ל, לטייל ולראות עולם. ועכשיו, העולמות שלנו נפרדים. מי ייתן והעולמות שלנו ייפגשו פעם.

ירון, אדם מיוחד, כזה היית וכזה תישאר.
אני אוהב אותך ותמיד אוהב אותך.

חברך, תמיר

לירון,

עד הרגע הזה שאני כותב את המכתב הזה, אני לא מבין למה מותך כאב לי יותר מכל מוות של כל חבר אחר ושי וגיא ז"ל, למרות שלא היינו החברים הכי קרובים.

כנראה, בגלל שהיית מקור הגאווה של החברה, הבריון בחבורה, הטוב והלוחם. אני זוכר שהייתי אצלך והדפסתי לך ולאחותך על העגלה של הסוס את השם "פיורי". זאת היתה אחת הפעמים הראשונות שעזרתי לך. לאחר מכן באה העזרה בחצר ולאחר מכן אילו שקנית את האוטו הראשון באת אלי להראות לי אותו ושאספר לך כמה דברים.

בזמן שאני כותב את זה אני נזכר בתקופה שהיינו מטיילים ביחד בגן עם רוי ועמיתת והיינו מתחילים עם הבנות. זאת היתה התקופה הכי טובה שהיתה לנו יחד.

נו, טוב. נחזור קצת יותר קדימה, לאחר שהתגייסת. היית כמובן הגאווה של החברים - צנחן. ואפרופו צנחן - תמיד שאלת אותי מה עם הצניחות שלי...

אבל כל זה נמוג כאשר הייתי צריך לחזור מטיול בצפון ולבוא לבקר אותך, ירון החזק, בבית חולים רמב"ם. לאחר שחרורך מבית החולים הייתי אצלך עם חבר שלך ושוב ביקשת ממני לסדר לך משהו במכונית החדשה שלך והפעם הצלחתי. ושוב, זמן רב עבר עד שנפגשנו וזה קרה שישבת על הדשא עם ליאור, תמיר, סמי והמשפחה, וביקשת ממני לראות את המערכת החדשה שלך וראינו תמונות מהצבא, מחבלים מתים וכו'. ניסיתי לתקן משהו במערכת ולא הצלחתי, וזאת היתה הפעם הראשונה שלא הצלחתי לעזור לך. באותה הזדמנות הזמנתי אותך למסיבת יום הולדת שלי, אשר התקיימה שבוע לאחר מכן.

הפעם הבאה שנפגשנו היתה עם תמיר וסמי, בבית חולים איכילוב, בטיפול נמרץ. היינו בשוק למראד. ואתה, למרות מצבך הקשה, זכרת את תאריך יום ההולדת שלי באותו יום ביקור.

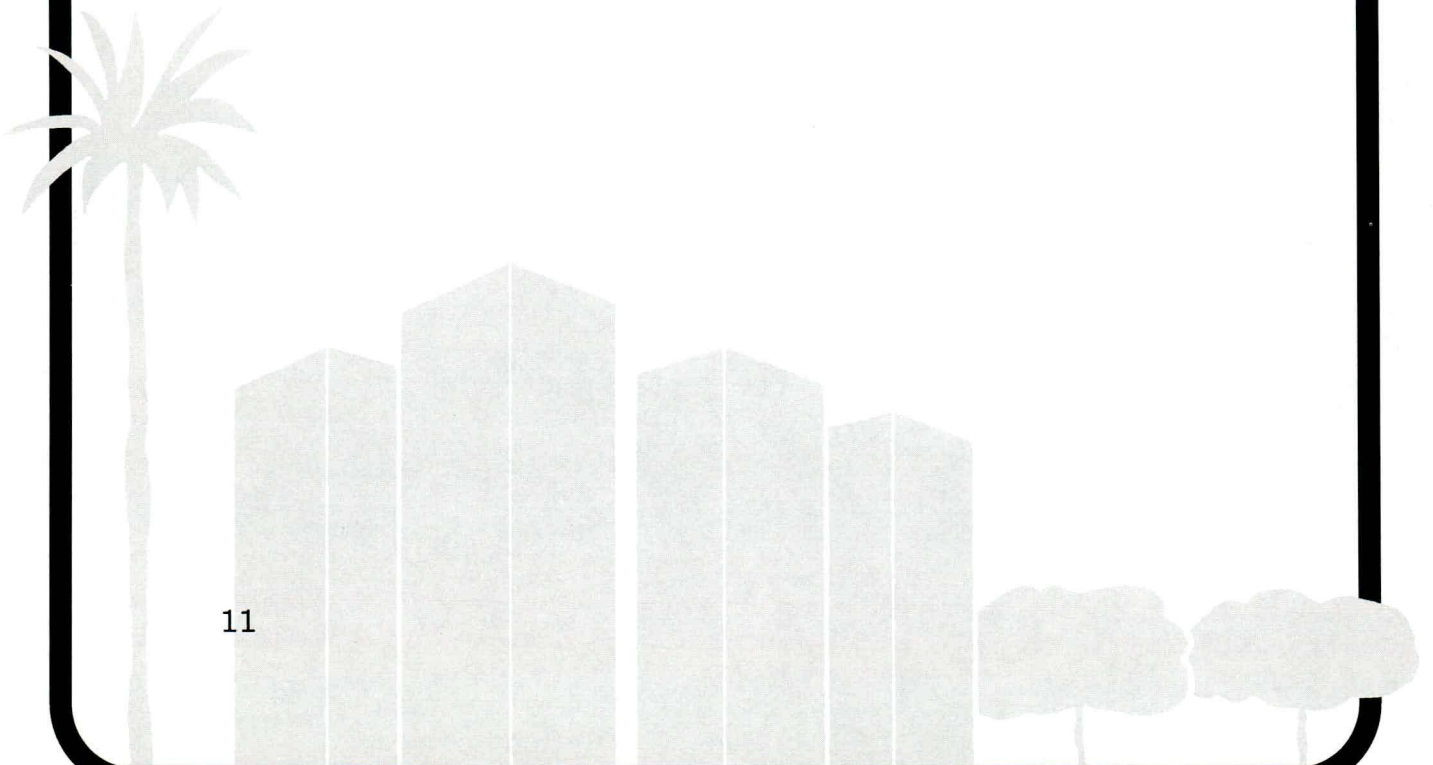
לאחר כחודש באתי ישר מהבסיס לבקר אותך, כאילו הייתי חייב, משהו מבפנים הכריח אותי לבקר אותך. אז היית אחרי שני ניתוחים, עם צינור הגשמה בפיך, ויכלנו לשוחח רק דרך פתקים. ואני לא אשכח שאמרת לי שכשנשוב הביתה תראה לי את התמונות שצולמו מקבלת הדרגה עם החברים שלך.

שבוע לאחר מכן הבנו כולנו, ואני בייחוד, שלא נוכל לממש את רצונך, ושלא אוכל לעזור לך בשום דבר אחר.

אני מקווה שאתה נפגש שם, היכן שאתה, עם שי וגיא ז"ל. ועוד דבר אחד. אני מקווה שתהיה החבר האחרון שנפגש איתם למעלה.

תמיד נזכור אותך, ירון!

שלומי כהן.

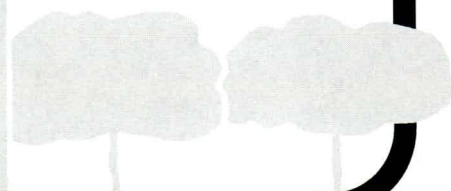
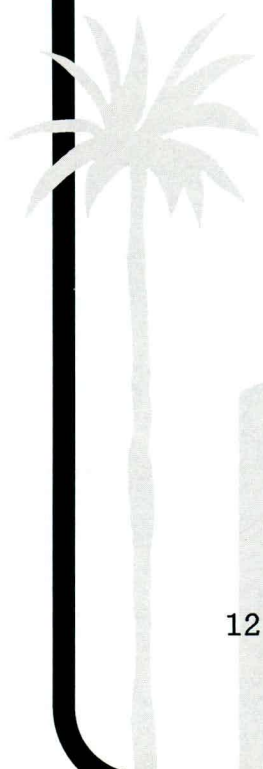

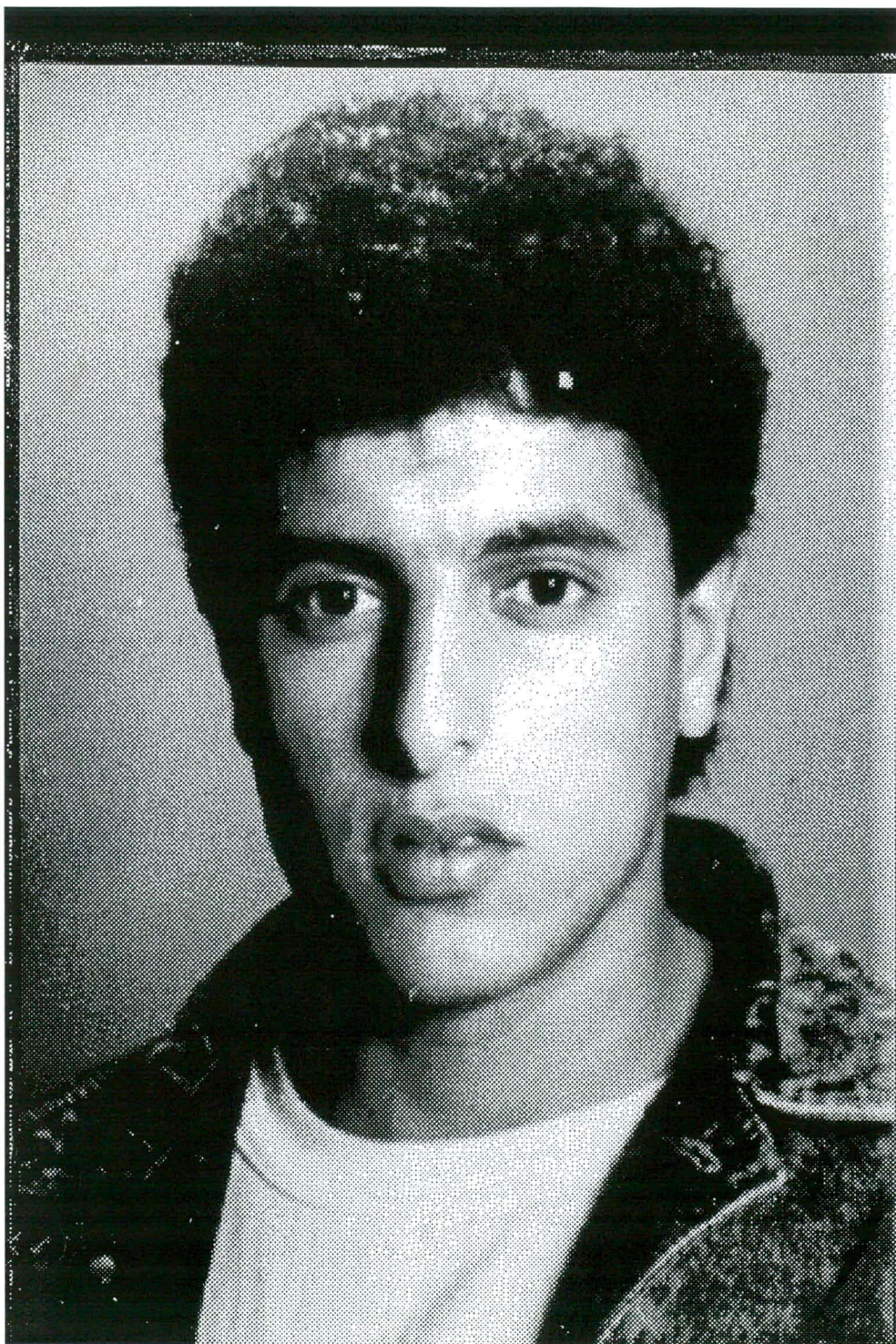
צו החיים - מאת ירון נהרי

לחיות, אין זה רק לנשום.
זה קודם כל
לפעול,
במילים אחרות: להפעיל
את איברינו, חושינו, כישורינו,
כל אותם החלקים
בגופינו המעניקים לנו את תחושת
הקיום.

האדם שחי חיים
ארוכים
אינו זה ששנות חייו
הן הרבות ביותר.
כי
אם זה
שחווה העונג
הרב ביותר
מן החיים !

ירון נהרי
בן שרה ואהרון נהרי

09/08/68
08/06/90

ט"ו באב תשכ"ח
ט"ו סיון תש"ן

נולד ביום
נפל ביום